

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobce **R. K.**, st. příslušnost Ukrajina, t.č. bytem PoS Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeného Mgr. Petrem Křížákem, MBA, LL.M, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, k žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.9.2015 č.j. OAM-726/ZA-ZA14-ZA15-2015, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Žaloba **se z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Odměna advokáta **Mgr. Petra Křížáka, MBA, LL.M** se určuje částkou **8.228,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Žádost o udělení mezinárodní ochrany byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1995 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení podané žádosti byla určena Polská republika.

[2] V zákonné lhůtě u zdejšího soudu dne 14.10.2015 byla podána zmocněncem žalobce Organizací pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9 žaloba proti v záhlaví označenému rozhodnutí. Žalobce žalovanému vytkl, že žalovaný se v rozhodnutí nezabýval tím, zda nejsou přítomny překážky, které by jeho předání do Polska činily nezákonným. Má za to, že přístup k žadatelům o mezinárodní ochranu, kteří jsou státní příslušníci Ukrajiny, v Polsku vykazuje značné nedostatky, což odůvodnil statistikou Ministerstva vnitra, dle které za měsíce leden až srpen 2015 v České republice o mezinárodní ochranu požádalo 435 ukrajinských státních příslušníků, přičemž 7 byl udělen azyl a 152 doplňková ochrana. Naproti tomu v Polsku v období od 1.1.2015 do 4.10.2015 požádalo o mezinárodní ochranu 1915 občanů Ukrajiny a z nich byl azyl přiznán toliko dvěma a doplňková ochrana 13ti žadatelům. Existuje tedy kvantitativní rozdíl. Je proto nutno vzhledem k uvedenému zkoumat naplnění kritéria čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III. Dále, že rozhodnutí směřuje k porušení jeho práva na spravedlivý proces podle čl. 47 Listiny základních práv EU, což rovněž opírá o citovanou statistiku, neboť pokud by polské orgány postupovaly řádně, nemohl by poměr žadatelů, kteří obdrželi mezinárodní ochranu, vykazovat tak mimořádné odchylky. Jelikož by v zemi původu mohl být žalobce vystaven podmínkám, které by narušovaly jeho lidskou důstojnost, a to včetně ohrožení života ve válečném konfliktu, ohrožují výše popsané nedostatky azylového řízení v Polsku jeho právo podle čl. 4 Listiny základních práv EU, a tím nejsou naplněny podmínky čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce Nařízení Dublin III. Dále upozornil na skutečnost, že panují vážné pochybnosti, zda je s žadateli v Polsku zacházeno humánním způsobem, neboť v Polsku jsou drženi v zařízeních odpovídajících svou povahou vězení, s odkazem na informace v německém tisku. Dle něho u něj existují skutečnosti, které nasvědčují tomu, že by u něj mohly být relevantní azylové důvody podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť prchá před právním stavem ve své zemi původu, který směřuje k porušení jeho práva podle čl. 15 odst. 3 Listiny základních práv a svobod ČR, totiž, že nikdo nemůže být nucen vykonávat vojenskou službu, pokud je to v rozporu s jeho svědomím nebo s jeho náboženským vyznáním. Upozornil na rozdílný přístup k němu jako žadateli z Ukrajiny, který přicestoval přes Polsko, a jiným žadatelům z Ukrajiny, kteří přes Polsko nepřicestovali, což zakládá přinejmenším neakcesorickou diskriminaci. Vyžadoval alespoň posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu v rozsahu čl. 43 Listiny. Navrhl, aby mu soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal náhradu nákladů řízení podle úspěchu ve věci s odkazem na Nález ÚS ze dne 7.10.2014 sp. zn. Pl ÚS 39/13, tedy přiznání paušální náhrady hotových výdajů ve stejné výši, jako kdyby advokátem zastoupen byl. Součástí žaloby byl i návrh na přiznání odkladného účinku

žalobě s odůvodněním, že předáním do Polska by došlo k vážnému ohrožení jeho práva na spravedlivý proces, neboť Ukrajincům v Polsku plošně není přiznávána žádná forma mezinárodní ochrany a v případě návratu do vlasti by mu hrozila vážná

újma na zdraví, příp. i na životě vyplývající z podmínek válečného konfliktu na Ukrajině. Navrhl zrušit napadené rozhodnutí a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.

[3] Žalovaný k žalobě dne 23.10.2015 uvedl, že pokud se týká návrhu na přiznání odkladného účinku, s tímto nesouhlasí, neboť neshledává naplnění některého z důvodů § 73 odst. 2 s.ř.s., když případné vycestování nelze označit za nenahraditelnou újmu tím spíše, že se v jeho případě jedná o uplatnění bezprostředního Nařízení Evropského parlamentu a rady. K věci samé pak žalovaný uvedl, že žalobce v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byl držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 6.7.2015 ve Lvově s platností ode dne 13.7.2015 do dne 30.6.2016, a proto je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady. Polská republika je povinna objektivně a nestranně se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost. Polská republika je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a je považována za bezpečnou zemi původu. Skutečnost, že v Polské republice ročně žádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. Správní orgán dne 21.9.2015 od Polské republiky obdržel informaci, že tato uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce. V dalším odkázala na správní spis.

[4] Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že jmenovaný podal dne 27.8.2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ve které uvedl, že ze své vlasti vycestoval 21.7.2015 do Polské republiky, kde pobýval do 22.8.2015. Jako důvod uvedl, že ve vlasti je složitá situace, neustále odvádějí mladé muže do války a on by chtěl dokončit studium, ale nemá finanční prostředky. Zbývá mu už jen jeden ročník a v případě dokončení studia by jej neminul povolávací rozkaz. Současně uvedl, že žádá o mezinárodní ochranu i jeho matka. Žalovaný pak odkázal na příslušné články Nařízení Evropského parlamentu a rady a dospěl k závěru, že dne 25.8.2015, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území ČR, byl držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 6.7.2015 ve Lvově s platností do dne 30.6.2016, a proto je nezbytné aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady. Uvedl, že se zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a tyto neshledal. Z žádných odpovědných orgánů nebylo vydáno stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do Polské republiky, jak bylo učiněno např. v případě Řecka. Polská republika je členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi původu a nehrozí v Polsku nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení ve věci mezinárodní ochrany. Správní orgán tak požádal Polskou republiku dne 14.9.2015 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu a dne 21.9.2015 obdržel informaci, že Polská republika svou příslušnost uznala. Na základě uvedeného jsou naplněny podmínky stanovené v ust.

§ 10a písm. b) zákona o azylu a žádost na území ČR je tak nepřípustná, a proto dle § 25 písm. i) cit. zákona bylo řízení zastaveno.

[5] Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení o mezinárodní ochranu probíhalo za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka a bylo zahájeno žádostí ze dne 27.8.2015. V žádosti žalobce uvedl, že žije na Ukrajině ve Lvovské oblasti, disponuje cestovním pasem a vízem, je římskokatolického náboženského vyznání, nikdy on ani nikdo z rodiny nebyl členem politické strany ani jiné organizace. Studuje všeobecné lékařství na Lvovské národní lékařské univerzitě. Svou vlast opustil dne 21.7.2015, neboť na Ukrajině je složitá situace, mladé muže odvádějí do armády a posílají do války. Nemá finance na dokončení studií, a když nenastoupí na další studia, tak jej odvedou do války. Povolávací rozkaz zatím nedostal. Dále uvedl, že na Ukrajině se stále vše zdražuje, mzdy jsou velmi nízké, nestačí na základní životní potřeby. Rád by pokračoval ve studiu v ČR. V Polsku žil asi jeden měsíc a jako důvod udělení mezinárodní ochrany uvedl, že na Ukrajině je válka, hrozí mu odvedení do armády. Na území ČR vstoupil 22.8.2015 a na území členských států přijel do Polska 22.7.2015 na polské vízum.

[6] U jednání krajského soudu právní zástupce žalobce po upřesnění soudem statistických údajů, na základě kterých byla částečně postavena žaloba, poukázal na odlišný postup polských orgánů a zdůraznil objektivnější postup v České republice. Polsko v případě žadatelů z Ukrajiny jednoznačně vychází ze zásady možného vnitrostátního přesídlení s odkazem na článek Humen Wrights, na který žalobce odkázal v žalobě. Protože v ČR je jiný přístup k posouzení žádostí ukrajinských občanů je zřejmé, že předáním tohoto případu do Polska by žalobci byla odepřena právní ochrana. Žalobce o polské vízum požádal z důvodu jeho jednoduššího získání, neboť získat české vízum na Ukrajině není jednoduché a je zdlouhavé.

[7] Pokud se týká statistických údajů uvedených v žalobě o počtu žádostí o mezinárodní ochranu ukrajinskými občany a počet udělení mezinárodní ochrany či doplňkové ochrany, pak soud provedl důkaz touto statistikou z webových stránek žalovaného, která zcela nepotvrdila v žalobě uváděné statistické údaje, neboť v době od ledna do srpna 2015 bylo podáno ukrajinskými občany celkem 467 (nikoliv 435) žádostí o mezinárodní ochranu, bylo vyhověno v 7 případech a ve 152 případech byla udělena doplňková ochrana, což činí 34,05 % (nikoliv 42,94 %).

III.

[8] Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný členský stát unie.

[9] Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 je součástí dublinského systému, a stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného

k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Tento systém na jedné straně brání žadatele o azyl, aby nebyli postupně vyhošťováni a nebyla jim poskytnuta ochrana, ale na druhé straně také

chrání státy EU, aby nebyl azylový systém zahlcován několikanásobnými žádostmi z důvodu vyhledávání jednotlivými žadateli nejvstřícnější přístupy ze stran členských zemí. Mezi základní pravidla daná citovaným nařízením v otázce příslušnosti země k azylovému řízení je vyjádřeno v ust. čl. 12. Podle čl. 12 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a rady, pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal. Podle odst. 2 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle čl. 8 Nařízení Evropského parlamentu a rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13.7.2009. V tom případě k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný zastupovaný členský stát.

IV.

[10] Je nesporné, že žalobce v době podání žádosti o mezinárodní ochranu na území ČR dne 25.8.2015 byl držitelem platného národního víza vydaného Polskou republikou dne 6.7.2015 ve Lvově s platností ode dne 13.7.2015 do dne 30.6.2016. S ohledem na uvedené, s odvoláním na právní ustanovení citované v odstavci [8] tohoto rozsudku, je nutno aplikovat kritérium dané čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a rady. Žalobce v žalobě zpochybnil postup žalovaného správního orgánu, který se dostatečně nezabýval čl. 3 odst. 2, druhého pododstavce cit. Nařízení, neboť dle jeho názoru v Polské republice existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Stejně tak poukázal na porušení čl. 47 Listiny základních práv EU, to vše s odkazem na nepříznivé statistické údaje porovnáním České republiky a Polské republiky, jak uvedeno v žalobě. Soud nepřisvědčil tvrzení žalobce, že statistické výsledky, které sice mluví ve prospěch České republiky, jestliže ve sledovaném období ze 435 (správně 467) žádostí ukrajinských státních příslušníků byl azyl udělen 7 a doplňková ochrana 152 a v Polské republice z 1915 žádostí ukrajinských státních příslušníků byly přiznány 2 mezinárodní ochrany a doplňková ochrana celkem 13ti žadatelům, znamenají vstřícnější přístup České republiky oproti Polské republice, neboť jen statistické výsledky nevypovídají o jednotlivostech každého případu a nelze bez znalosti všech posuzovaných případů dospět k závěru, že toto je vypovídající hodnota pro určení, že Polská republika nesprávně aplikuje Nařízení Dublin III. Soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu, že Polská republika není zemí, vůči které by se příslušné orgány Evropské unie vyjádřily ve smyslu zdržení se transferu žadatelů o mezinárodní ochranu, tak jak je to v případě Řecka, a nejedná se ani o zemi, která je pro výjimečně zvýšený počet uprchlíků, jako např. v Maďarsku, ohrožován řádný chod azylového řízení. Polská republika je plnohodnotným členem Evropské unie, je považována za bezpečnou zemi, která dodržuje mezinárodní smlouvy a neexistují závažné důvody se domnívat, že

v uvedeném členském státě dochází k systematickým nedostatkům v řízeních o žádostech o azyl, které nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení, jak to má na mysli ust. čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Pokud bylo ze strany

žalobce u jednání soudu tvrzeno, že polské azylové řízení je postaveno na zásadě možného vnitrostátního přesídlení, pak soud zdůrazňuje, že žalobce na Ukrajině bydlí ve Lvovské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde neprobíhaly a ani neprobíhají žádné vojenské konflikty, proto mu nehrozí nutnost přesídlení.

[11] Soud nevyhověl návrhu strany žalobce ohledně provedení důkazu články německého zpravodajského serveru RBB, které mají popisovat ponižující podmínky v azylových polských zařízeních. Soud nepovažuje novinové články za natolik seriózní zdroj informací, na základě kterých by měly soudy přezkoumávat zákonnost napadeného rozhodnutí a hodnotit situaci v bezpečných zemích EU. Soud znovu zdůrazňuje, že nemá žádné informace, a ani takové nebyly předloženy, o tom, že by odpovědné instituce, čímž soud nemá na mysli jen soudní evropské instituce, působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků, vydaly jakákoliv prohlášení o nehumánních podmínkách v polských zařízeních v průběhu azylových řízení či přetíženost azylového řízení, a z těchto důvodů zdržení se vydávání uprchlíků do Polska, jako v případě Řecka a Maďarska.

IV.

[12] Po provedeném řízení a dokazování dospěl soud tak k závěru, že žalovaný ve věci správně postupoval dle § 10a písm. b) zákona o azylu, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie. Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, pak se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví dle § 25 písm. i) citovaného zákona. Přesun žadatele z členského státu, kde byla žádost o azyl podána, do příslušného členského státu, se provede po dohodě dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy požadujícího se členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději však do 6ti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek. Soud neshledal, že by žalobce postupem žalovaného byl zkrácen na svých právech, postup žalovaného byl shledán zcela v souladu s platnou právní úpravou.

[13] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu vyhodnotil jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[15] Ustanovenému právnímu zástupci žalobce Mgr. Petru Křížákovi, MBA, LL.M., soud přiznal odměnu ve výši **8.228,- Kč**. Soud ustanovenému zástupci přiznal odměnu za dva úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení a účast

pokračování

- 7 -

62Az 5/2015

u ústního jednání, a to dle § 9 odst. 4 písm. d/, § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. a), g) vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění (tj. dvakrát po 3.100,- Kč, celkem 6.200,- Kč, dva režijní paušály dle § 13 odst. 3. citované vyhlášky, tj. dvakrát po 300,- Kč a 21 % DPH 1.428,- Kč). Částka 8.228,- Kč bude zástupci žalobce vyplacena tak, jak uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

[16] Výrok IV. je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého stát platí odměnu ustanovenému advokátovi a § 36 odst. 2 s.ř.s., neboť náklady spojené s přibráním tlumočníka platí stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 20.1.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně